

Лило Петров

Неволните учители

Лило Петров е сценарист и драматург, носител на Наградата за нова българска драматургия на НБУ за 2019 г. Дългогодишен звукорежисьор в Народния театър „Иван Вазов“, част от детската образователна програма на Софийската филхармония „Фортисимо фамилия“.

Песента на синигерите беше различна. Обичайната им леко приповдигната, но винаги нежна мелодия бе отстъпила място на кресливо многогласно гращене. Погледнах през прозореца. Четири синигерчета се бяха наредили в клоните на големия люляк и гневно ми се караха, че хранилката им е празна. Колко странно, мислех си, докато издирвах белен слънчоглед из августовска София, та те са диви птички, освен това съвсем доскоро са били напълно зависими от родителите си, които сега подозрително отсъстваха, как са научили, че някой пълни малкия контейнер със семки, как знаят да си поискат, когато контейнерът е празен, колко важно им е той да е пълен и какъв ужас настава, ако не е. Вероятно родителите им са ги научили. Но къде са те сега?

В прикрития двор на къщата цареше особена екосистема, подчинена изцяло на добре обезпечените слънчогледови продоволствия. При храненето на четирите щастливи синигерчета на земята падаха семки, които веднага бяха нападани от неспособните да достигнат хранилката гълъби. Те от своя страна бяха обект на непрестанен интерес и искрено забавление на съседската котка, която грасваше в мига, в който някое от двете кучета я забележеше. По тази логика вероятно именно кучетата бяха господарите на двора, но и те бяха не по-малко зависими от човешката ръка, от способността да си изпросят храна, от ужаса, в който изпадаха, когато храната

се свършваше. Екосистемата се нарушаваше всеки път, когато грижата отсъстваше. Сякаш нито синигерите, нито гълъбите, нито котката и особено кучетата можеха да съществуват по друг начин. Това, разбира се, не е така, в природата всяко същество може да оцелее най-вече благодарение на уменията, дадени му от родителите. Тогава защо, защо този грак, това гращене в тази знойна сутрин, защо този ужас?

А нима ние не крещим по същия начин, когато сме лишени от грижата, към която иначе сме така добре привикнали, питах се, вече закупил цял килограм белен слънчоглед. Нима вниманието и топлината не са единствената ни живителна сила, нали благодарение единствено на нея някак успяваме да се справяме с пандемии, кризите, новините, злоещата война, земетресенията, наводненията, жестоките убийства, ужаса, който ни залива непрестанно и напоително, прогаря ни като лъчите на безмилостното слънце, нима има друго спасение, нима ние можем да оцелеем сами като синигерите, гълъбите, котката и кучетата? Природата има своя баланс, знойното слънце постепенно щеше да отслаби лъчите си, но повсеместният ужас непрестанно се засилва, хората все повече се озлобяват един към друг, а и към всичко наоколо, жестокостта е все по-ярка, все по-трудна за проумяване, ние сме разделени по всяка тема, по всяко мнение, разделените се делим на половини,

четвъртини, осмини и ако продължаваме така, вероятно съвсем скоро ще има точно толкова политически партии и мнения, колкото население е останало в иначе природно приказната ни страна. А ние крещим. В собственото си обкръжение, сред приятелите си, понякога в домовете и семействата си. Лишени от вниманието и топлината, без които сме галеч по-безпомощни от малките синигери.

Родителите им ги нямаше, вероятно бяха станали жертва на изгривата котка, успяла тайно да се промъкне покрай иначе бдителните кучета. Но те вече бяха предали уменията си на своите рожби, вече им бяха дали способността да оцелеят сами, вече можеха съвсем спокойно да отлетят към по-добро място или просто да не бъдат чак толкова внимателни, което да ги превърне в радост за котешките игри. Четирите малки синигерчета бяха много по-подготвени за своя свят от всяко човешко същество. Тогава аз ли се грижех за тях, или те за мен? Беленият слънчоглед не беше ли всъщност техният начин да ме предпазят от ужаса на все по-страшния свят на хората? Защото едностранната грижа и внимание не са достатъчни, това, което изгубихме някъде по пътя, са любовта и емпатията към другия. Единственото ни спасение.

Колко малко ни е нужно, мислех си, докато синигерският грак постепенно преминаваше в песен и невидимият живот в двора се възвръщаше към обичайната си мелодия.